

SLÆGTENS GRAVE

af

HANS HARTVIG SEEDORFF

Man hørte, selv da sangen var forstummet,
et orgelvejr af slægtens kendte salmer.
Og tonens blæst gik vældigt gennem rummet
med tunge vugg i skriftens grønne palmer.
Forklaret lyste kirkens spidse ruder,
og lys randt ud i dødens hvide have.
Dèr lå som glatte, uberørte puder
— og sneblødt højnede — de gamles grave.

Med tænksom gang opledte man den tue,
hvor gårdens døde længst blev lagt til hvile.
Fortroligt sad den marmorhvide due
i sneblå skumring under gravens pile.
Men blev med muld de trætte skygger gemte:
en julenat skal ingen lades ene.
Og derfor smykker mindet det forglemte
med torneblad og eviggrønne grene.

I dette nu — som båret af en bølge —
står dødens tog mod livets grønne lande.
Og åsyn dæmrer i det tætte følge,
som drømmetyst har levet bag vor pande.
De slukte hjerter under kistefjælen
begynder tyst i deres dyb at gløde.
Og slægtens stemme bæver os i sjælen:
Vort nu blev til ved hine skyggers møde ...

En skygge selv — så luftigt drager vintren
sit sneblå spor igennem dødens have,
hvor julegæster, tavse af erindren,
med eviggrønt besmykker slægtens grave.
Dèr ånder de — før andre gæster kommer
og kræver plads for deres smil og vande —
de fjærne drag af slægtens svundne sommer,
der blander sig med vintrens hvide ånde.